

Книгата на Даниил — сто двадесет и едно

Разкриване на знаменията на последните дни: разбиране на Христовите указания към напъпващите пролетни дървета

Jeff Pippenger

2024-03-07

Христос насочи Своя народ към разпъпващите се през пролетта дървета, за да разбере той „знаменията“ и значението на „знаменията“ на последните дни.

„Христос бе поръчал на Своя народ да бди за знаменията на Неговото пришествие и да се радва, когато съзре белезите на идващия свой Цар. „А когато почне да става това,“ каза Той, „тогава се изправете и повдигнете главите си; защото изкуплението ви наближава.“ Той посочи на Своите последователи разлистващите се пролетни дървета и каза: „Когато те вече покарват, вие виждате и сами от себе си знаете, че лятото е вече близо. Така и вие, когато видите да става това, да знаете, че Божието царство е близо.“ Лука 21:28, 30, 31.“ Великата борба, 308.

„Знаменията“ на последните дни бяха предобразени чрез „знаменията“, които известиха и въведоха движението на първия ангел. Тези „знамения“ включваха разтърсването на небесата, но Йоил посочва, че „знаменията“ на последните дни — дните, когато беззаконието на Израил ще бъде търсено и няма да се намери, когато святата Божия планина ще бъде свята довека, защото никакви чужденци вече няма да минават през нея, — разтърсването на небесните сили, ще включват и разтърсването на земните сили. Сестра Уайт посочва разграничението между разтърсването на небесните сили и на земните сили.

„На 16 декември 1848 година Господ ми даде видение за разтърсването на небесните сили. Видях, че когато Господ каза „небе“, като даваше знаменията, записани от Матей, Марк и Лука, Той имаше предвид небето; и когато каза „земя“, имаше предвид земята. Небесните сили са слънцето, луната и звездите. Те владеят на небесата. Земните сили са онези, които управляват на земята. Небесните сили ще бъдат разтърсени от Божия глас. Тогава слънцето, луната и звездите ще бъдат преместени от местата си. Те няма да преминат, а ще бъдат разтърсени от Божия глас.

„Тъмни, тежки облаци се надигнаха и се сблъскаха един с друг. Атмосферата се разцепи и се отдръпна назад; тогава можехме да погледнем нагоре през отвореното пространство в Орион, откъдето дойде Божият глас. Светият град ще слезе през това отворено пространство. Видях, че земните сили сега биват разтърсвани и че събитията идват последователно. Война и слухове за война, меч, глад и мор са първото, което разтърсва земните сили; след това Божият глас ще разтърси слънцето, луната и звездите, а също и тази земя. Видях, че разтърсването на силите в Европа не е, както някои учат, разтърсването на небесните сили, а е разтърсването на разгневените народи.“ Ранни писания, 41.

Разтърсването на небесата в Матей, Марк и Лука представлява разтърсването на силите, които управляват небесата, представени чрез слънцето, луната и звездите. Всички тези небесни сили бяха разтърсени и произведоха „знаменията“, които въведоха и възвестиха движението на първия ангел. Тези небесни сили ще бъдат отново разтърсени по време на движението на третия ангел. Но в движението на третия ангел ще бъдат разтърсени и земните сили. Земните сили са силите, които управляват земята. На 11 септември 2001 г. бяха разтърсени силите на земята, а не на небето.

„И тъй, откъде идва думата, че съм заявила, че Ню Йорк ще бъде пометен от приливна вълна? Това никога не съм казвала. Казвала съм, когато гледах как там се издигат големите сгради, етаж след етаж: „Какви ужасни сцени ще се разиграят, когато Господ се надигне, за да разтърси страшно земята! Тогава думите на Откровение 18:1–3 ще се изпълнят.“ Цялата осемнадесета глава на Откровение е предупреждение за онова, което идва върху земята. Но нямам особена светлина относно това какво ще дойде върху Ню Йорк, освен че знам, че един ден големите сгради там ще бъдат съборени чрез обръщането и преобръщането на Божията сила. От светлината, която ми е дадена, зная, че разрушение има в света. Една дума от Господа, едно докосване на Неговата могъща сила — и тези масивни постройки ще рухнат. Ще се разиграят сцени, чиято ужасяваща страшност не можем да си представим.“ *Review and Herald*, 5 юли 1906 г.

В историята на милеритите един от знаците, записани от Лука, беше „смущението между народите“. Народите представляват силите, които владеят земята, и на 11 септември 2001 г. всеки народ на земята бе разтърсен, когато третото Горко навлезе в пророческата история. Това земно разтърсване бе представено в Лука двадесет и първа глава, но не чрез библейския израз за разтърсването на земните сили. То бе представено чрез изрече „смущението между народите“, каквото бе докарано върху народите на света, когато великите сгради на Ню Йорк бяха повалени. „Смущението между народите“ в Лука е разтърсването на земните сили и то се изпълни в историята на милеритите.

„Видях, че земните сили сега се разклащат и че събитията идват по ред. Война и слухове за война, меч, глад и мор са първите, които разклащат земните сили; после Божият глас ще разтърси слънцето, луната и звездите, а също и тази земя. Видях, че разклащането на силите в Европа не е, както някои учат, разклащането на небесните сили, а е разклащането на разгневените народи.“ *Ранни писания*, 41.

„Разтърсването на силите на разгневените народи“ е разтърсването на „земните сили“, както е илюстрирано в ранната история на адвентизма чрез разтърсването на „силите в Европа“. Юрайя Смит посочи какво разтърсваше силите в Европа през 1838 година.

„Както пророческият период на тази [шеста] тръба започна чрез доброволното предаване на властта в ръцете на турците от християнския император на Изтока, така можем с пълно право да заключим, че неговото приключване ще бъде отбелязано чрез доброволното предаване на тази власт от турския султан обратно в ръцете на християните. През 1838 г. Турция се въвлече във война с Египет. Египтяните имаха всички изгледи да сломят турската власт. За да предотвратят това, четирите велики сили

на Европа — Англия, Русия, Австрия и Прусия — се намесиха, за да подкрепят турското правителство. Турция прие тяхната намеса. В Лондон бе свикана конференция, на която бе изготвен ултиматум, който да бъде представен на Мехемет Али, пашата на Египет. Очевидно е, че когато този ултиматум бъде поставен в ръцете на Мехемет, съдбата на Османската империя на практика ще бъде поверена в ръцете на християнските сили на Европа. Този ултиматум бе поставен в ръцете на Мехемет на 11-ия ден от август 1840 г.! И точно в същия ден султанът отправи нота до посланиците на четирите сили, като запита какво трябва да се направи в случай че Мехемет откаже да се съобрази с условията, които те бяха предложили. Отговорът беше, че той не бива да се тревожи за каквото и да било развитие, което би могло да настъпи; защото те бяха предвидили и това. Пророческият период приключи и точно в този ден управлението на мохамеданските дела премина в ръцете на християните, тъкмо както управлението на християнските дела бе преминало в ръцете на мохамеданите 391 години и 15 дни по-рано. Така второто горко приключи и шестата тръба престана да звучи.“ Урия Смит, *Synopsis of Present Truth*, 218.

Ислямът на второто „Горко“ бе преминал зенита на своята мощ, която според Божието слово трябваше да продължи триста деветдесет и една години и петнадесет дни. И все пак през 1830-те години Египет се опитваше да възстанови халифат в Египет с цел да продължи втория велик джихад в мюсюлманската история. Възможността за нова ислямска война караше европейските сили да треперят от страх. В продължение на десетилетия кризата, свързана с повторното разпалване на ислямската война, бе наричана от историците и репортерите на онези години „Източният въпрос“. Войната на синовете на изтока бе водена в продължение на векове срещу народите на Европа, които извличаха своята религия от Римската църква. През 1838 г. „бедствието на народите“, за което говори Христос, представляваше разтърсването на разгневените народи, породено от войната, която Ислямът бе повел срещу някогашната Римска империя.

„Под [развързването] на четирите ангела, които са вързани при голямата река Ефрат, разбирам, че Бог сега щеше да допусне четирите главни народа, от които се състоеше Османската империя, които напразно се бяха опитвали да покорят Източната империя при Константинопол и бяха постигнали съвсем малък напредък в завладяването на Европа, сега да превземат Константинопол и да прегазят и покорят една трета част от Европа, което действително стана около средата на петнадесети век.“ *Works of William Miller, Volume 2*, 121.

Скръбта на народите в повествованието, намиращо се в Лука, беше „с недоумение; морето и вълните, шумящи“, и с това, че „сърцата на човеците премирят от страх и от очакване на онова, което иде върху земята“. Недоумението на Източния въпрос продължи да вълнува земните сили чак до двадесетия век, а символът на тази скръб беше това, че „сърцата на човеците премирят от страх“ и че „морето и вълните шумят“.

„Това запечатване на Божиите служители е същото, което бе показано на Езекиил във видение. И Йоан бе свидетел на това най-поразително откровение. Той видя морето и вълните да реват и сърцата на човеците да примаяват от страх. Видя земята да се

разклаща и планините да бъдат пренесени всред морето (което буквално става), водите му да реват и да се вълнуват, и планините да се тресат от надигането му. Бяха му показани язви, мор и глад, и смърт, изпълняващи страшната си мисия.“ Свидетелства към служителите, 445.

Когато на Йоан бе показано запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, той видя смущението на народите, представено чрез морето и вълните, които бучат, и как човешките сърца примаяват от страх; и това беше същото запечатване, което бе показано на Езекиил в девета глава. На Езекиил бяха показани вътрешните елементи на запечатването, а на Йоан бяха показани външните елементи, свързани със запечатването. Йоан видя, че разгневяването на народите е свързано със запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, а разгневяването на народите е също и смущението на народите у Лука, което исторически се отъждествява като Източния въпрос. На Йоан бе показано, че ислямът от третото горко е външният белег на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди.

„Настоящото е време на извънреден интерес за всички живи. Управници и държавници, мъже, които заемат положения на доверие и власт, мислещи мъже и жени от всички съсловия, са приковани с внимание към събитията, които се разиграват около нас. Те наблюдават напрегнатите, неспокойни отношения, които съществуват между народите. Те виждат силата на напрежението, която завладява всеки земен елемент, и разпознават, че нещо велико и решително е на път да се случи — че светът е на прага на потресаваща криза.

„Ангелите сега възпират ветровете на раздора, за да не духат, докато светът не бъде предупреден за надвисналата си гибел; но се надига буря, готова да се стовари върху земята; и когато Бог заповяда на Своите ангели да отпуснат ветровете, ще настъпи такава сцена на раздор, каквато никое перо не може да опише.

„Библията, и само Библията, дава правилен възглед за тези неща. Тук са разкрити великите заключителни сцени в историята на нашия свят, събития, които вече хвърлят сенките си напред, а звукът от тяхното приближаване кара земята да трепери и човешките сърца да примаяват от страх.“ Възпитание, 179, 180.

В двадесет и първа глава на Лука Исус посочи „знаменията“, които въведоха Милеритовото движение, и всички тези „знамения“, според Сестра Уайт, се изпълниха. Лисабонското земетресение, тъмният ден, падането на звездите и смутът на народите, който представляваше разклащането на земните сили и който се изпълни чрез исляма в страха, породен от Източния въпрос — всичко това е изпълнено. Милеритовите „знамения“ включват и идването на Човешкия Син с облак, което се изпълни в правилния ред, в който „знаменията“ бяха дадени от Христос; защото след като смутът на народите завърши с ограничаването на османското върховенство през 1840 г., Христос дойде в Пресветото място на 22 октомври 1844 г., и когато дойде, Той дойде с облаци.

„И, ето, с небесните облаци идеше Един като Човешкия Син и стигна до Стария по дни; и Го доведоха близо пред Него. И на Него се даде власт, слава и царство, за да Му служат всички племена, народи и езици; Неговата власт е вечна власт, която няма да

премине.“ Даниил 7:13, 14. Идването на Христос, описано тук, не е Неговото второ пришествие на земята. Той идва при Стария по дни на небето, за да приеме власт, слава и царство, които ще Му бъдат дадени при завършека на Неговото дело като Посредник. Именно това идване, а не Неговото второ пришествие на земята, бе предсказано в пророчеството да стане при изтичането на 2300-те дни през 1844 година. Придружен от небесни ангели, нашият велик Първосвещеник влиза в Светая Светих и там се явява в Божието присъствие, за да се заеме с последните действия на Своето служение в полза на човека — да извърши делото на изследователния съд и да направи умиловитие за всички, за които се покаже, че имат право на неговите благословения.“ Великата борба, 479.

„Знаменията“, свързани с историята на милеритите, предобразяваха „знаменията“, свързани с историята на сто четиридесет и четирите хиляди. Когато Христос даде второто свидетелство за историческия разказ чрез притчата, Той насочи учениците Си към „напъпилите пролетни дървета“. Той им извести, че когато дърветата започнат да пъпят, вие знаете, че сте близо до края на света, и че поколението, което стане свидетел на напъпилите пролетни дървета, ще доживее да види небесата и земята да преминат в огньовете на Неговото второ пришествие.

Когато вече разпукват, вие виждате и сами от себе си знаете, че лятото е вече близо. Така и вие, когато видите, че това става, знайте, че Божието царство е близо. Истина ви казвам: това поколение няма да премине, докле всичко не се изпълни. Небето и земята ще преминат, но Моите думи няма да преминат. Лука 21:30–33.

Тогава въпросът става: „Кога дърветата започнаха да пускат филизи?“ Късният дъжд започна да ръси на 11 септември 2001 г., което според Исая е „денят“ на Божия „силен вятър в деня на източния вятър“.

С мярка, когато го поникваш, ще се разправяш с него; Той въздържа лютия Си вятър в деня на източния вятър. Затова чрез това ще бъде очистено беззаконието на Яков; и това е целият плод от отнемането на греха му: когато направи всички камъни на жертвеника като варовикови камъни, разбити на късове, ашерите и кумирите няма да се изправят вече. Но укрепеният град ще запустее, и жилището ще бъде изоставено и оставено като пустиня; там телето ще пасе и там ще лежи, и ще оглозга клоните му. Когато клонките му изсъхнат, ще бъдат отчупени; жени идват и ги изгарят; защото това е народ без разум; затова Онзи, Който ги е създал, няма да им покаже милост, и Онзи, Който ги е образувал, няма да им окаже благоволение. И ще стане в онзи ден, че Господ ще отърси от течението на реката до потока на Египет, и вие ще бъдете събрани един по един, о, синове Израилеви. И ще стане в онзи ден, че великата тръба ще затръби, и ще дойдат онези, които бяха готови да загинат в асирийската земя, и изгнаниците в египетската земя, и ще се поклонят на Господа в светия хълм в Йерусалим. Исая 27:8–13.

Късният дъжд започна да поръсва (отмерено) на 11 септември 2001 г. и започна спорът относно вестта на късния дъжд и фалшивата вест за мир и безопасност. Историята на този спор е мястото, където беззаконието на Яков се отнема (очиства, сиреч се извършва

умилостивение за него). Историята на спора, който е спорът на Авакум, е периодът на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, който завършва с това, че лаодикийският адвентист от седмия ден бива изплюн от устата на Господа, защото той, като „укрепения град“, ще бъде запустял, понеже се е превърнал в град на народ без разум, който не намира милост или благоволение. В онова време „вторият глас“ от Откровение осемнадесета глава ще затръбни с велика тръба, която е седмата тръба и третото горко, и другото Божие стадо ще дойде и ще се поклони в „Ерусалим“, който ще се е превърнал в движението на църквата тържествуваша.

11 септември 2001 г. удостоверява, че е настъпило последното поколение от земната история, и само онези, които разпознават напъпилите дървета на пролетта, ще приемат дъжда, който кара дърветата да напъпват. Само онези, които разпознават, че ислямът на третото горко е онова, което бележи настъпването на късния дъжд и запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, ще бъдат сред тази група.

„Само онези, които живеят според светлината, която имат, ще получат по-голяма светлина. Ако ние не напредваме ежедневно в проявяването на действителните християнски добродетели, няма да разпознаем проявленията на Святия Дух в късния дъжд. Той може да се излива върху сърцата навсякъде около нас, но ние няма да го различим, нито ще го приемем.“ Свидетелства към проповедниците, 507.

„Не бива да чакаме късния дъжд. Той идва върху всички, които ще разпознаят и ще присвоят росата и пороите на благодатта, които падат върху нас. Когато събираме отломките от светлина, когато ценим сигурните Божии милости, на Когото е угодно да Му се доверяваме, тогава всяко обещание ще се изпълни. „Защото както земята произвежда кълна си, и както градината прави посятото в нея да поникне, така Господ Бог ще направи правда и хвала да поникнат пред всички народи“ (Исаия 61:11). Цялата земя трябва да се изпълни с Божията слава.“ Библейски коментар на адвентистите от седмия ден, том 7, 984.

Ще продължим изследването в следващата статия.

„Ако онези, които могат да помогнат в —, не бъдат пробудени за чувството на своя дълг, те няма да разпознаят Божието дело, когато се чуе силният вик на третия ангел. Когато светлината излезе, за да освети земята, вместо да дойдат в помощ на Господа, те ще поискат да обвържат Неговото дело така, че да отговаря на техните тесни представи. Нека ви кажа, че Господ ще действа в това последно дело по начин, който е твърде далеч от обичайния ред на нещата, и по начин, който ще бъде в противоречие с всяко човешко планиране. Между нас ще има такива, които винаги ще искат да контролират Божието дело, да предписват дори какви действия трябва да се предприемат, когато делото напредва под ръководството на ангела, който се присъединява към третия ангел във вестта, която трябва да бъде дадена на света. Бог ще употреби пътища и средства, чрез които ще се види, че Той взема юздите в собствените Си ръце. Работниците ще бъдат изненадани от простите средства, които Той ще използва, за да осъществи и усъвършенства Своето дело на правда.“ Свидетелства към проповедниците, 300.